KATEDRÁLA MORE

ILDEFONSO FALCONES

Argo

KATEDRÁLA V MOŘI

Ildefonso Falcones

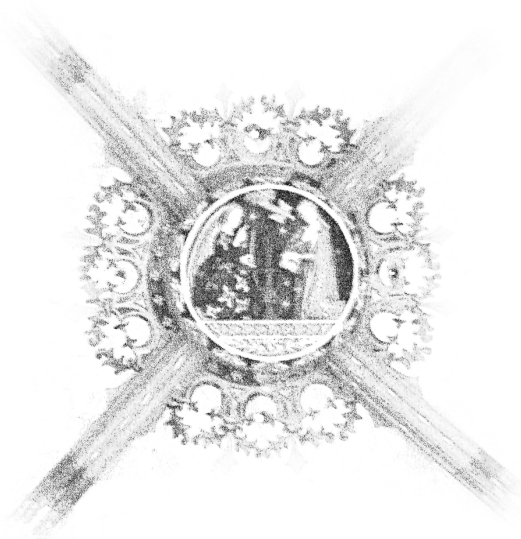

argo

Ukázka elektronické knihy

Přeložila Lada Hazaiová.

© Argo, 2008
© 2006, Ildefonso Falcones de Sierra
Translated from the original edition of Random House Mondadori, Barcelona 2006
Translation © Lada Hazaiová, 2008

ISBN 978-80-257-0470-7 (váz.)
ISBN 978-80-257-2240-4 (e-kniha)

Věnováno Carmen

Část první

OTROCI ZEMĚ

1

Léta Páně 1320
Statek Bernata Estanyola
Navarcles, Katalánsko

V nestřeženém okamžiku Bernat vzhlédl k blankytně modré obloze. Mírné slunce pozdního září hladilo tváře hostů. Věnoval přípravě oslavy tolik času a úsilí, že by ji mohlo pokazit právě jen ošklivé počasí. Bernat se usmál na podzimní oblohu a pak sjel pohledem dolů. Při pohledu na veselí panující na dlážděném prostranství před vchodem do chlévů, jež se nacházely v přízemku domu, se jeho úsměv prohloubil.

Tři desítky hostí bujaře oslavovaly, jelikož vinobraní se toho roku výjimečně vydařilo. Všichni – muži, ženy i děti – pracovali od slunka do slunka nejprve při sklizni hroznů a potom při jejich lisování, aniž si dopřáli chvilku oddychu.

Teprve když bylo víno připraveno v sudech na fermentaci a vinné slupky na destilaci matolin za nudných zimních dní, vesničané slavili zářijové svátky. A Bernat Estanyol se rozhodl, že v těchto dnech bude slavit svou svatbu.

Bernat bloudil pohledem po hostech. Museli vstát za svítání, aby pěšky překonali vzdálenost, leckdy nemalou, která dělila jejich statky od Estanyolova. Nyní živě rozprávěli, možná o svatbě, možná o sklizni, možná také o obojím. Někteří hosté, jako skupinka, v níž byli jeho bratranci a švagrovi příbuzní, Puigovi, propukali v hlučný smích a šibalsky po něm pokukovali. Bernat cítil, jak rudne, ale nasadil lhostejný výraz. Raději ani nechtěl myslet na to, čemu se smějí. Na dvoře uviděl porůznu postávat i Fontaníovy, Vilovy, Joaniquetovy a samozřejmě rodinu nevěstinu – Estevovy.

Bernat se po očku zadíval na tchána Pera Esteva, který si rukou přejížděl po obrovském břiše, rozdával úsměvy a sem tam k někomu něco prohodil. Náhle Pere otočil radostnou tvář k němu a Bernat mu už bůhví po kolikáté musel chtě nechtě přátelsky pokynout. Pak mezi hosty pohledem vyhledal své švagry. Od první chvíle se k němu chovali s jistou nedůvěrou, ačkoli se Bernat všemožně snažil si je získat.

Bernat znovu pohlédl na oblohu. Sklizeň i počasí mu přály. Zadíval se na svůj statek, pak znovu na lidi a lehce zkřivil ústa. I uprostřed panujícího veselí se najednou cítil sám. Před necelým rokem mu zemřel otec a jeho sestra Guiamona,

která se po sňatku usadila v Barceloně, mu na vzkazy neodpovídala. A on by ji přitom tak rád znovu uviděl. Vždyť byla jediným blízkým člověkem, který mu po otcově smrti zůstal…

Tato smrt učinila z Estanyolova statku předmět zájmu celé oblasti: dohazovačky a rodiče dcer na vdávání si tam podávali dveře. Předtím k nim návštěva zavítala málokdy, ale smrtí otce, který si svou vzpurnou náturou vysloužil přezdívku „bláznivý Estanyol", znovu svitla naděje těm, kdo si přáli provdat dceru za nejbohatšího rolníka v kraji.

„Už je na čase, aby ses oženil," říkali mu. „Kolikpak je ti let?"

„Myslím, že dvacet sedm," odpovídal.

„Jářku, v tomhle věku už bys měl mít málem vnoučata," kárali ho. „Co si sám počneš na takovém statku? Potřebuješ ženu."

Bernat přijímal rady trpně. Věděl, že bude nevyhnutelně následovat zmínka o možné kandidátce, jejíž ctnosti i krása byly prostě nevýslovné.

To ostatně nebylo nic nového. Už bláznivý Estanyol, který ovdověl při narození Guiamony, se ho snažil oženit, ale všichni otcové dcer na vdávání chrlili na odchodu ze statku nadávku za nadávkou: nikdo nedokázal vyhovět požadavkům bláznivého Estanyola, pokud šlo o věno, které měla budoucí snacha na statek přinést. Zájem o Bernata proto časem opadl. S postupujícím věkem byl stařec čím dál tím nesnesitelnější a jeho vzpurné třeštění přešlo v záchvaty šílenství. Bernat se tak beze zbytku oddal péči o polnosti a otce. A nyní, ve dvaceti sedmi letech, byl náhle zcela volný a žádoucí.

Avšak první návštěva, která se u Bernata objevila, sotva nebožtíkovi zatlačil oči, byl biřic pána z Navarcles, jeho lenního pána. „Měl jsi svatou pravdu, otče," pomyslel si Bernat, když uviděl přijíždět biřice na koni v doprovodu hrstky vojáků.

„Až odejdu na pravdu Boží," opakoval mu stařec do omrzení ve chvílích, kdy opět nabýval jasného rozumu, „budou tu jako na koni. Ty jim pak musíš ukázat závěť." A posunkem ukazoval na kámen, pod nímž ležela v kůži zabalená listina s poslední vůlí bláznivého Estanyola.

„Ale proč, otče?" zeptal se Bernat tenkrát poprvé.

„Víš dobře," odpověděl, „že máme zemi v dědičném nájmu, ale já jsem vdovec, a kdybych nesepsal poslední vůli, po mé smrti by měl pán právo ponechat si polovinu našeho zařízení a zvířectva. Tomu právu se říká *intestia*. Je i spousta dalších, podobných privilegií a ty je musíš všechna znát. Přijdou, Bernate, přijdou si pro to, co patří nám. A jen tehdy, ukážeš-li jim poslední vůli, se jich zbavíš."

„A kdyby trvali na svém?“ zeptal se Bernat. „Víš, jací jsou…“

„Mohou to zkusit, ale všechno je zapsáno v knihách.“

Zvěst o hněvu biřice i hradního pána se roznesla po kraji a učinila z osiřelého dědice veškerého bláznova majetku ještě lepší partii.

Bernat si dobře vzpomínal, jak za ním před započetím vinobraní přišel jeho nynější tchán. Pět solidů, slamník a bílou lněnou košili, takové věno by prý dal své dceři Francesce.

Bernat zrovna přehazoval slámu v přízemku domu. „K čemu mi bude bílá lněná košile?“ zeptal se ho, aniž ustal v práci.

„Tak se podívej,“ odtušil Pere Esteve.

Bernat se opřel o vidle a pohlédl směrem, kterým Pere Esteve ukazoval. Vidle mu vypadly z ruky a dopadly na slámu. U vchodu do chlévů, proti světlu, stála Francesca oblečená v bělostné lněné košili…, skrze niž se rýsovalo celé její tělo!

Bernatovi vyrazil na těle pot. Pere Esteve se usmál.

Bernat nabídku přijal. Udělal to hned na místě, ve stodole, dokonce se k dívce ani nepřiblížil, ale oči z ní nespustil.

Bylo to ukvapené rozhodnutí, Bernat si toho byl vědom, ale nelitoval. Podíval se na Francesku – byla mladá, hezká, statná. Zrychlil se mu tep. A právě dnes… Nač ta dívka asi myslí? Jestlipak cítí totéž co on? Francesca se veselého ženského tlachání neúčastnila. Mlčky postávala po matčině boku, nesmála se a na žerty a výbuchy smíchu ostatních reagovala nucenými úsměvy. Jejich pohledy se na okamžik střetly. Francesca zrudla a sklopila oči, ale Bernat zpozoroval, jak se jí ňadra neklidně zachvěla. Bílá lněná košile v Bernatově fantazii splynula s jeho touhou.

„Blahopřeji ti,“ uslyšel za zády a ucítil, jak ho energicky poplácávají po zádech. Přistoupil k němu tchán a sledoval Bernatův pohled. „Dávej mi na ni dobrý pozor,“ poznamenal a ukázal na dívku, která rozpaky nevěděla kam s očima. „Ačkoli jestli život, který jí chystáš, bude jako tahle oslava… Namouduši, je to ta nejlepší slavnost, jakou jsem kdy viděl. Vsadím krk, že ani urozený pán z Navarcles si nepochutnává na takových lahůdkách!“

Bernat chtěl své hosty náležitě uctít a dal upéct čtyřicet sedm pecnů bílého chleba z pšeničné mouky. Nikoli z ječmenné, žitné nebo špaldové, jež byly obvyklou součástí jídelníčku rolníků, ale z výražkové pšeničné mouky, bělostné jako košile jeho ženy. S pecny se vydal na zámek Navarcles, aby mu je v panské peci upekli. Soudil, že za tu službu zaplatí jako obyčejně dvěma bochníky. Při pohledu na pšeničný chléb pekaři nejdřív div nevypadly oči z důlků, ale rychle

Ukázka elektronické knihy

se zase zúžily do nevyzpytatelných štěrbinek a poplatek se tentokrát vyšplhal na sedm pecnů. Bernat odcházel z hradu a zlořečil zákonu zakazujícímu rolníkům stavět vlastní pece a péct si chleba doma… A taky vlastní kovárny a sedlářství…

„Samozřejmě," odpověděl tchánovi a snažil se tu nepříjemnou vzpomínku zahnat z mysli.

Oba pozorovali prostranství. Možná mu ukradli část chleba, pomyslel si Bernat, ale nevzali mu víno, které nyní popíjeli hosté. Bylo to to nejlepší víno, jež stáčel ještě jeho otec a jež dlouhé roky zrálo v sudech. Nevzali mu ani solené vepřové maso, hustou zeleninovou polévku se slepičím masem a samozřejmě ani ta čtyři vyvržená jehňata uvázaná ke kolíkům, jež se s praskáním zvolna opékala nad řežavým uhlím a vydávala neodolatelnou vůni.

Do žen vjel znenadání pohyb. Polévka byla hotová a ženy začaly plnit misky, které si hosté přinesli s sebou. Pere a Bernat se posadili k jedinému stolu na dvoře a ženy je začaly obsluhovat. Zbývající čtyři židle zůstaly prázdné.

Hostina začala. Hosté postávali nebo posedávali na špalcích nebo na zemi a s pohledem upřeným na jehňata, jež se dopékala pod dohledem několika žen, se pustili do jídla. Všichni popíjeli víno, povídali si, povykovali a smáli se.

„Náramná slavnost, na mou věru," prohodil Pere Esteve mezi dvěma sousty.

Kdosi připil na zdraví snoubencům. Všichni se okamžitě připojili.

„Francesko," křikl její otec s pohárem napřaženým k nevěstě, postávající s ostatními ženami u jehňat.

Bernat pohlédl na dívku a ta opět odvrátila tvář.

„Je neklidná," omlouval ji Pere a zamrkal na něj. „Francesko, dcero moje!" vykřikl znovu. „Připij si s námi! Využij toho, že nás tu ještě máš, páč zakrátko tu budeš sama… No, skoro sama."

Bouřlivý smích poplašil Francesku ještě víc. Dívka pozdvihla pohár, který jí vtiskli do dlaně, a aniž se napila, obrátila se k úsměškům zády. Znovu zaměřila svou pozornost na jehňata.

Pere Esteve ťukl o Bernatův pohár, až víno vystříklo. Ostatní hosté je napodobili.

„Však ty už se postaráš, aby ji ta nesmělost přešla," pronesl Pere hlasitě, aby ho slyšeli všichni přítomní.

Znovu se ozvala salva smíchu, tentokrát doprovázená dvojsmyslnými poznámkami, kterým Bernat raději nevěnoval pozornost.

Mezi smíchem a žerty si všichni hojně přihýbali vína a cpali se vepřovým a slepičí polévkou. Ženy právě začínaly sundávat jehňata z ohně, když náhle

skupina hostů utichla a stočila pohled na okraj lesa na hranici Bernatových pozemků, ležícího za rozsáhlými obdělávanými lány na vršku mírného svahu s vinicemi, z nichž Estanyolovi získávali tak výborné víno.

Během několika vteřin zavládlo mezi přítomnými ticho.

Mezi stromy se objevili tři jezdci. Za nimi šlo několik mužů v uniformách.

„Co ten tu pohledává?" zašeptal Pere Esteve.

Bernat sledoval muže, jak se přibližují oklikou mezi poli. Mezi hosty to zašumělo.

„Nerozumím tomu," opáčil stejně potichu Bernat, „nikdy tudy nejezdil. Tudy cesta na hrad nevede."

„Tahle návštěva se mi ani za mák nelíbí," zabručel Pere Esteve.

Průvod se pohyboval zvolna. Smích a poznámky jezdců začaly doléhat na prostranství a nahradily veselí, jež až do té chvíle panovalo mezi svatebčany. Bernat se zadíval po hostech: někteří už se sklopenou hlavou hleděli stranou. Hledal ve skupině žen Francesku. Hrubý hlas pána z Navarcles dolehl až k nim. Bernat ucítil, jak se ho zmocňuje hněv.

„Bernate! Bernate!" zvolal Pere Esteve a zatřásl mu paží. „Nač ještě čekáš? Utíkej ho přivítat."

Bernat vyskočil a běžel pánovi naproti.

„Buďte vítáni. Host do domu, Bůh do domu," pozdravil pána zadýchaně, sotva před ním stanul.

Llorenç z Bellery, pán z Navarcles, přitáhl koni uzdu a zastavil těsně před Bernatem.

„Ty jsi Estanyol, syn toho blázna?" otázal se suše.

„Ano, pane."

„Byli jsme na lovu a cestou na hrad jsme uslyšeli hlasy a smích. Co se tu slaví?"

Bernat zahlédl mezi koňmi vojáky nesoucí úlovek: pár králíků, zajíců a bažantů. „Spíš vy byste měli vysvětlit, co tu pohledáváte," byl by mu nejraději odpověděl Bernat. „Vyžvanil vám hradní pekař to o bílém chlebu?"

Vypadalo to, že i koně, upírající na něj pokojně veliké kulaté oči, čekají na jeho odpověď.

„Mou svatbu, pane."

„S kým jsi se oženil?"

„S dcerou Pera Esteva, pane."

Llorenç z Bellery se odmlčel a zadíval se přes hlavu svého koně na Bernata. Zvířata hlasitě zahrabala kopyty.

„No?“ vyštěkl Llorenç z Bellery.

„Má žena i já sám,“ řekl Bernat a snažil se zakrýt nevoli, „bychom se cítili velice poctěni, kdyby se vaše milost a vaši společníci k nám ráčili připojit.“

„Máme žízeň, Bernate,“ prohlásil Bellera mnohoznačně.

Koně se dali bez pobízení do pohybu. Bernat se po pánově boku ubíral se sklopenou hlavou ke dvorci. Na dlážděném dvoře už se mezitím shromáždili všichni hosté, aby pána uvítali: ženy s pohledem upřeným k zemi, muži prostovlasí. Když se před nimi Llorenç z Bellery zastavil, ozvalo se téměř neznatelné zašumění.

„No tak, no tak,“ pobízel je a seskočil z koně, „pokračujte v zábavě.“

Rolníci poslechli a mlčky se vrátili na svá místa. Několik vojáků se přitočilo ke koním a začalo obstarávat koně. Bernat doprovodil nové hosty až ke stolu, u kterého předtím seděl s Perem. Jejich poháry i misky mezitím zmizely.

Pán z Bellery a jeho dva společníci se posadili a dali se do řeči. Bernat poodešel stranou. Ženy přispěchaly se džbány vína, poháry, pecny chleba, miskami s polévkou, talíři s nasoleným vepřovým masem a s čerstvě upečeným jehněčím. Bernat hledal pohledem Francesku, ale nenašel ji. Mezi ženami nebyla. Jeho pohled se střetl s pohledem tchána, stojícího mezi ostatními. Bernat kývl bradou směrem k hloučku žen, ale Pere Esteve téměř neznatelně zavrtěl hlavou a odvrátil se.

„Oslavujte dál!“ pokřikoval Llorenç z Bellery s jehněčím stehnem v ruce. „No tak, honem, dělejte!“

Hosté vykročili k ohništi, kde se rožnila jehňata. Jen malá skupinka – Pere Esteve, jeho synové a pár dalších rolníků – stojící mimo dosah pohledů pána a jeho přátel zůstala bez hnutí na místě. Bernat mezi nimi zahlédl bílou lněnou košili a vykročil směrem k nim.

„Zmiz odsud, hlupáku,“ vyštěkl jeho tchán.

Dřív než stačil cokoli říct, Francesčina matka mu vrazila do ruky talíř s jehněčím a zašeptala:

„Věnuj se pánovi a nepřibližuj se k mé dceři.“

Ostatní vesničané se mlčky pustili do jehněčího a úkosem hleděli ke stolu. Na dvoře bylo slyšet jen řehot a pokřikování pána z Navarcles a jeho dvou přátel. Vojáci odpočívali stranou.

„Ještě před chvílí jste se smáli tak,“ křikl pán z Bellery, „že jste mi plašili zvěř. Oněměli jste snad? Tak se smějte, proklatě!“

Nikdo se nezasmál.

„Hovada vesnická," utrousil ke svým společníkům a ti ocenili jeho poznámku hlučným zachechtáním.

Všichni tři se ládovali jehněčím a bílým chlebem. Solené vepřové a slepičí polévka zůstaly netknuté. Bernat jedl vestoje, kousek za pánovými zády, a po očku se díval k hloučku žen, mezi nimiž se ukrývala Francesca.

„Víno!" poručil pán z Bellery se zdviženým pohárem. „Estanyole," zařval najednou a hledal ho mezi hosty, „ode dneška mi budeš platit pachtovné takovýmhle vínem, a ne tou břečkou, kterou mě až doteďka odbýval tvůj otec." Bernat se ani nepohnul. Francesčina matka už se blížila se džbánem. „Tak Estanyole, kam ses poděl?"

Šlechtic praštil pěstí do stolu právě v okamžiku, kdy žena nahnula džbán, aby mu naplnila pohár. Pár kapek vína vystříklo na šaty Llorençe z Bellery.

Bernat mezitím přistoupil až k němu. Šlechticovy přátele nehoda náramně pobavila. Zato Pere Esteve skryl tvář v dlaních.

„Hlupačko stará! Jak se opovažuješ takhle plýtvat vínem?" Žena schýlila hlavu na znamení poslušnosti. Pán se rozmáchl, aby jí vyťal políček. Stařena ucouvla a upadla přitom na zem. Llorenç z Bellery se obrátil k přátelům a při pohledu na stařenu plazící se po čtyřech pryč vybuchl smíchy. Potom zase zvážněl a obrátil se na Bernata: „Tak tady jsi, Estanyole. Podívej, co tropí tupé báby! Chceš snad svého pána urazit? Jsi takový hlupák, že nevíš, že hosty má obsluhovat paní domu? Kdepak je nevěsta?" zeptal se a přejel pohledem prostranství. „Kde je nevěsta?" zařval, když nedostal odpověď.

Pere Esteve vzal Francesku pod paží a přivedl ji Bernatovi ke stolu. Dívka se třásla.

„Milosti," řekl Bernat, „představuji vám svou ženu Francesku."

„To je lepší," poznamenal Llorenç a neomaleně si ji prohlížel od hlavy k patě, „mnohem lepší. Odteďka nám budeš víno nosit ty."

Pán z Navarcles se znovu posadil a obrátil se k dívce se zdviženým pohárem. Francesca uchopila džbán, aby vykonala jeho rozkaz, ale při pokusu nalít víno se jí zatřásla ruka. Llorenç z Bellery ji popadl za zápěstí a svíral ho, dokud pohár nebyl plný. Potom škubl dívčinou paží a přinutil ji nalít i jeho kumpánům. Dívčina ňadra se otřela o Bellerovu tvář.

„Takhle se nalévá víno!" zahulákal pán z Navarcles, zatímco Bernat po jeho boku zatínal zuby i pěsti.

Llorenç z Bellery a jeho kumpáni pokračovali v pití a ustavičně se hlasitě dožadovali Francesčiny obsluhy. Pokaždé se opakovala tatáž scéna.

Vojáci se přidávali k jejich smíchu pokaždé, když se dívka naklonila nad stůl a nalévala víno. Francesca stěží přemáhala pláč a Bernat cítil, jak se mu zpod nehtů, zatínajících se hloub a hloub, začíná řinout krev. Ostatní hosté beze slova odvraceli zrak, kdykoli dívka dolévala víno.

„Estanyole," křikl Llorenç z Bellery a vstal od stolu. Nepřestával svírat Francesku za zápěstí. „V souladu s právem první noci, které mi jako tvému pánu náleží, se já a tvoje ženuška teď trochu pobavíme."

Kumpáni pána z Bellery ocenili jeho slova pochvalným potleskem. Bernat přiskočil ke stolu, ale než se k němu stačil přiblížit, oba nohsledi, zdánlivě opilí, vyskočili na nohy a položili ruce na jílce meče. Bernat se naráz zastavil. Llorenç z Bellery se po něm podíval, ušklíbl se a potom se hlučně rozchechtal. Dívka upřela na Bernata prosebný pohled.

Bernat pokročil vpřed, ale vtom ucítil na břiše hrot meče. Znovu se bezmocně zastavil. Bellera vlekl dívku ke schodům domu. Francesca nespouštěla z Bernata oči. Když ji však velmož uchopil v pase a přehodil si ji přes rameno, dívka se rozkřičela.

Přátelé pána z Navarcles se znovu posadili a pokračovali v pití doprovázeném salvami smíchu. Vojáci se postavili u paty schodiště na stráž, aby zabránili Bernatovi ve vstupu.

Bernat, vestoje pod schody, tváří k vojákům, neslyšel hlučný smích Bellerových kumpánů ani vzlykání žen. Nepřipojil se k mlčení svatebčanů. Nevšímal si ani posměšků a posunků vojáků, kteří si ukazovali na dům. Slyšel jen bolestné vytí, které vycházelo z okna v horním patře.

Nad jejich hlavami se dál klenula blankytně modrá obloha.

Po chvíli, která Bernatovi připadala jako celá věčnost, se na schodišti objevil upocený Bellera a zavazoval si loveckou kazajku.

„Estanyole," zahřměl, když ho míjel, načež zamířil ke stolu, „teď je řada na tobě. Dona Caterina," prohodil před společníky na adresu své mladé ženy, „už má mých bastardů po krk… a já zase mám po krk jejího fňukání. Tak se ukaž! Koukej vykonat manželskou povinnost!" obrátil se znovu panovačně na Bernata.

Bernat svěsil hlavu a za pozorného pohledu všech přítomných odevzdaně vyšel po bočním schodišti. Vstoupil do prvního patra, do rozlehlé místnosti, která sloužila za kuchyň a jídelnu. U jedné stěny stálo velké ohniště, nad nímž se tyčila působivá kovaná konstrukce ze železa na způsob krbu. Bernat slyšel ozvěnu svých kročejů na dřevěné podlaze. Přešel jídelnu a zamířil k postranním schůdkům vedoucím do druhého patra, kde se nacházela ložnice a sýpka.

Všude panovalo ticho. Vsunul hlavu do otvoru vedoucího do jizby a rozhlédl se, aniž se však odvážil vyjít až nahoru.

Ještě ze schůdků uviděl Francesčiny šaty, poházené po místnosti. Její bílá lněná košile – rodinná pýcha – byla roztrhaná na cucky. Nakonec odhodlaně vyšel nahoru.

Nahá Francesca ležela stočená do klubíčka na novém slamníku, nyní potřísněném krví, s pohledem upřeným do prázdna. Její zpocené, tu a tam poškrábané a potlučené tělo se nehýbalo.

„Estanyole," uslyšel Bernat zdola řvát Llorençe z Bellery, „tvůj pán stále čeká."

Bernatovi se zdvihl žaludek a on zvracel a zvracel, až si málem vyzvracel i vnitřnosti. Zvratky potřísnily zásoby uskladněného obilí. Francesca však nehnula ani brvou. Nakonec Bernat z jizby utekl. Když dorazil dolů, byl ve tváři bledý jako smrtka a v hlavě mu o závod vířila změť myšlenek a pocitů hnusu. Tápavě vyšel ven a prudce vrazil do majestátní postavy Llorençe z Bellery, stojícího u paty schodiště.

„Nevypadá to, že by novopečený manžel naplnil svátost manželskou," poznamenal Llorenç z Bellery ke svým společníkům.

Bernat musel zvednout hlavu, aby pánu z Navarcles pohlédl tváří v tvář.

„Ne…, nemohl jsem, Milosti," vykoktal.

Llorenç z Bellery se na chvíli odmlčel.

„Když jsi nemohl ty, tak jsem si jistý, že některý z mých přátel nebo z mých vojáků moci bude. Už jsem ti řekl, že nechci žádné další bastardy."

„Nemáte právo…!"

Přihlížejícím vesničanům přeběhl mráz po zádech, když si představili následky takové opovážlivosti. Pán z Navarcles chňapl jednou rukou Bernata pod krkem a vší silou stiskl. Bernat začal lapat po dechu.

„Jak se opovažuješ…? Chceš snad zneužít legitimního práva první noci a přijít si pak na hrad s bastardem a vymáhat bůhvíco?" Llorenç zatřásl Bernatem a pak ho pustil na zem. „O to ti jde? Vazalská práva ustanovuju já, jenom já, rozumíš? Zapomněl jsi snad, že tě můžu ztrestat, kdy a jak budu chtít?"

Llorenç z Bellery Bernatovi uštědřil mohutný políček, až ho srazil k zemi.

„Můj bič," zařval, vzteky bez sebe.

Bič! Bernat byl ještě dítě, když se spolu s rodiči a s mnoha dalšími musel účastnit veřejného bičování, vykonaného na rozkaz pána z Bellery, kterým byl potrestán jakýsi chudák, o jehož prohřešku se nikdo nikdy nedozvěděl nic určitého. Vzpomínka na práskání biče na zádech onoho muže mu zazněla v uších

Ukázka elektronické knihy

stejně jako tehdy a po mnoho nocí v jeho dětství. Tak jako tenkrát ani teď se nikdo z přítomných neodvažoval pohnout. Bernat se zvolna vlekl kupředu a zvedl pohled k pánovi. Tyčil se nad ním jako velikánský skalní masiv a s nataženou rukou čekal, až mu některý z jeho pochopů podá bič. Vzpomněl si na rozsekaná záda onoho nešťastníka: jednolitou krvavou kaši, v níž už pánova nenávist nedokázala najít ani kousek zdravé kůže. Bernat se po čtyřech vlekl ke schodišti, oči upřené do prázdna, a třásl se jako kdysi v dětství, když ho pronásledovaly noční můry. Nikdo se nepohnul. Nikdo ani necekl. A slunce dál svítilo.

„Odpusť mi, Francesko," zamumlal, když se v doprovodu vojáka ztěžka vydrápal po schůdcích nahoru a stanul vedle ní.

Povolil si kalhoty a poklekl vedle ženy. Dívka se ani nepohnula. Bernat pozoroval svůj měkký úd a ptal se sám sebe, jak bude moci uposlechnout pánova rozkazu. Jedním prstem jemně přejel po Francesčině nahém boku.

Francesca nereagovala.

„Musím…, musíme to udělat," naléhavě zaprosil Bernat. Uchopil ji za zápěstí a snažil se ji otočit k sobě.

„Nedotýkej se mě!" vytrhla se s výkřikem ze své letargie Francesca.

„Stáhne mě z kůže!" Bernat násilím obrátil tělo ženy a odhalil její nahotu.

„Nech mě!"

Chvilku se přetahovali, ale Bernat ji nakonec energicky popadl za zápěstí a přitáhl ji k sobě. Francesca se však nepřestávala vzpírat.

„Přijde někdo jiný!" zašeptal jí do ucha. „Znásilní tě někdo jiný!" Dívčiny oči se vrátily do skutečnosti a vyčítavě se zahleděly na Bernata. „Stáhne mě z kůže, on mě stáhne z kůže…!" omlouval se.

Bernat nedbal Francesčina odporu a divoce se na ni vrhl. Ani dívčiny slzy nedokázaly zchladit touhu, která se v něm zrodila při dotyku nahého ženina těla. Vnikl do ní. Francesca se rozkřičela na celé kolo.

Francesčino skučení uspokojilo vojáka, který s Bernatem přišel a s tělem napůl v místnosti celou scénu bezostyšně pozoroval.

Bernat ještě nedospěl ke konci, když Francesčin odpor náhle ochabl. Bolestné vytí pomalu přešlo ve štkaní. Bernatovo vyvrcholení doprovázel pláč jeho ženy.

Llorenç z Bellery uslyšel zoufalý nářek vycházející z okna ve druhém patře. A jakmile mu jeho zvěd potvrdil, že manželství bylo naplněno, nechal si přivést koně a opustil místo i se svou podivnou družinou. Většina hostí je zaraženě napodobila.

V místnosti se rozhostilo ticho. Bernat ležel na své ženě a nevěděl, co si má počít. Až nyní si uvědomil, že ji pevně svírá za ramena. Pustil ji a opřel se ru-